

Clasicismul economic

Clasicismul economic reprezintă o piatră de temelie, primul curent de gândire economică modernă, conturat la sfârșitul secolului al XVIII-lea în jurul ideilor lansate de Adam Smith.

Principalii **promotori ai clasicismului economic**:

- **Adam Smith** (1723-1790) – filozof scoțian și, mai important de atât, pionier al economiei clasice, binecunoscut pentru lucrarea sa, *Avuția națiunilor, cercetare asupra naturii și cauzelor ei*, denumită adesea, pe scurt, *Avuția națiunilor*, publicată în 1776, considerată a fi prima lucrare de referință a economiei moderne.

Adam Smith a vizat:

- interesul național

- libertatea piețelor
  - teoria avantajului absolut – capacitatea de a produce o cantitate mai mare dintr-un bun ori serviciu decât competitorii, cu aceeași cantitate de resurse
  - libertatea comerțului
- **Jean-Baptiste Say** (1767-1832) – economist și om de afaceri francez, a cărui lucrare principală, intitulată *Tratat de economie politică sau simplă expunere a manierei în care se formează și se distribuie bogățiile*, cunoscută, pe scurt, drept *Tratat de economie politică*, a fost publicată în anul 1803.

Jean-Baptiste Say a vizat:

- legea debușeelor
- **Thomas Robert Malthus** (1766-1834) – cleric și savant englez, specialist în domeniile economic și demografic, cunoscut în principal datorită lucrării sale, *Eseu asupra principiului populației*, publicată în anul 1798.

Thomas Robert Malthus a vizat:

- catastrofa malthusiană – puterea populației de a se reproduce este incomparabil mai mare decât puterea pământului de a produce mijloacele necesare subzistenței acesteia

- **David Ricardo** (1772-1823) – economist englez, a cărui lucrare de bază, *Principiile economiei politice și impozitării*, a fost publicată în anul 1817.

David Ricardo a vizat:

- teoria avantajului relativ – capacitatea de a produce un bun/serviciu cu un cost de oportunitate mai scăzut (așa-numitul cost asociat pierderii beneficiilor care ar fi putut fi aduse de următoarea cea mai bună alternativă, la care s-a renunțat)
- libertatea comerțului
- teoria obiectivă a valorii

- **John Stuart Mill** (1806-1873) – filozof, economist și funcționar englez, autor al lucrării *Despre libertate*, publicată în anul 1859.

John Stuart Mill a vizat:

- libertatea indivizilor
- teoria utilitarismului – maximizarea utilității în termeni de cantitate și calitate

Clasicismul economic se caracterizează prin următoarele aspecte:

- *Interesul național* – economiștii clasici credeau în asigurarea bunăstării unei națiuni, prin trecerea de la binele individual la interesul orientat către creșterea economică și prin adoptarea de politici vizând expansiunea economiei naționale.
- *Auto-reglarea piețelor* – economiștii clasici și-au centrat atenția asupra capacității piețelor de a se ajusta în vederea atingerii stării de echilibru, fără a fi nevoie de o intervenție consistentă a statului în economie, rolul acestuia din urmă reducându-se la supravegherea contextului general necesar unei funcționări nedistorsionate a mecanismelor pieței.

- *Flexibilitatea prețurilor* – economiștii clasici au confirmat capacitatea prețurilor, fie ele prețuri aferente bunurilor/serviciilor, forței de muncă, creditării sau schimbului valutar, de a se adapta rapid la condițiile în permanentă schimbare ale pieței.
- *Teoria valorii în termeni de costuri* – economiștii clasici au consimțit în privința teoriei conform căreia valoarea unui bun este conferită de costul suportat în vederea producerii acestuia.
- *Legea debușeelor* – economiștii clasici considerau că oferta este cea care creează cererea, cea dintâi, indiferent de nivelul său, fiind complet acoperită de cea din urmă, datorită fondurilor financiare disponibile rezultate din procese de producție anterioare.
- *Egalitatea economiei-investiții* – economiștii clasici și-au orientat atenția către teoria în baza căreia, datorită flexibilității prețului aferent creditării (rata dobânzii), se va stabili întotdeauna un echilibru între

economisire, încurajată de o rată ridicată a dobânzii și investiții, susținute de un nivel scăzut al acesteia.

Descreșterea nivelului investițiilor, transpusă într-o descreștere a nivelului creditării, determină instituțiile de creditare să încerce stimularea sa, aceasta traducându-se printr-o scădere a ratei dobânzii, o astfel de măsură orientând economiile spre investiții, în timp ce sporirea nivelului investițiilor, transpusă într-o creștere a nivelului creditării, determină instituțiile de creditare să profite de oportunitatea ivită, aceasta traducându-se printr-o creștere a ratei dobânzii, o astfel de măsură inhibând investițiile bazate pe creditare în favoarea depozitelor bancare.

- *Ocuparea deplină a forței de muncă* – economiștii clasici au adoptat ipoteza susținând faptul că, datorită flexibilității salariilor, va exista întotdeauna un echilibru între cererea de forță de muncă (manifestată de agenții economici care necesită forță de muncă) și oferta de forță de muncă (manifestată de agenții economici care dețin forță de muncă).